

711 Slovo o Jiném právu

„Podívej se na net, založili jsme s kamarádama blog, je to o právu a kdybys chtěl, můžeš tam psát.“, řekl v listopadu 2006 kolega Zdeněk Kühn. Dobrý nápad!

A tak jsem napsal tento e-mail (11. listopadu 2006 13:11): „Ahoj Michale, /Zdeněk mě upozornil na váš blog a tak se chci zeptat, zda je váš blog tým uzavřený, nebo můžu publikovat taky./Děkuju za odpověď a přeju pěkný den! HB/ PS: vzhledem k tomu, že letos 17/11/06 připadl na "autentický pátek", vedlo mě to ke vzpomínce :o) A hned mě napadlo, že by bylo možné otevřít diskusi, nakolik 17letý právní vývoj od převratu splnil očekávání...“

A protože Michal Bobek nikdy (tedy skoro) nespí a pořád jen pracuje (tedy skoro) a něco zakládá (pořád, ...), brzy přišla odpověď (12. listopadu 2006 19:54) „Ahoj,/jasne, ze ne - zaregistruj se a hura do toho./pravidla:- alespon jeden post tydne/- nic politickeho/- nic osobne urazliveho/vitej/m.“ Do mého života vstoupilo Jiné právo. „Tak a mám to.“, pomyslel jsem si. Bude blog někdo číst? Mám čím zaujmout? Blog? A proč ne samostatný „server“? A jak asi vypadá? A kdo jsou ti „kamarádi“?

Věděl jsem, že Michala Bobka a jeho energetizační potenci není radno podceňovat. Se stejnou směsí radosti a pesimismu jsem před mnoha měsíci reagoval na jeho záměr pořádat jednou měsíčně neformální setkání soudců a asistentů v Brně sídlících vrcholných soudů. A ono už těch debatních sedánek proběhlo několik desítek. Některé obavy se sice naplnily a setkání jsou zejména doménou NSS, jeho soudců a asistentů, ale kdyby se nekonala, bylo by nám to všem líto.

Poučených diskusí a zpětných vazeb není nikdo dost, zvláště v českém právním provozu, který trpí uzavřeností až autistickou. Ale znova se ohlásily pochybnosti nad trvanlivostí celého nápadu. Vyťukal jsem potřebná písmenka – a zadělal si na permanentní časovou ztrátu.

Když mi Michal Bobek poslal ID „HBanouch“ s heslem „cisarjenahy“, věděl jsem, že jde do tuhého. Začne peklo termínů. Žádány budou činy (tedy slova-činy). Vystavené články byly inspirativní a hlavní heslo natolik široké, že jsem se hned pustil do práce.

Skupinový blog, to však nejsou jen vaše názory, ale i názory všech ostatních autorů – a ti chtějí hovořit o čem libo. Třeba i o věci, kterou bude rozhodovat soud u něhož působil. Je možné svobodně debatovat na tato témata? Pochyboval jsem a pochybuji stále. Přiznám se, že mě otrávil praktiky, kdy jakýkoli kontakt mezi potenciální stranou a osobou působící na tom kterém soudu vede k dramatickému vznesení námítky podjatosti. (Takové to normální domácí soudní casnování, šak víme.)

Nyní sice byl změněn jeden základní úzus, a na rozdíl od ledna 2007 mohou být komentáře k postům anonymní. Až na jednu politováníhodnou výjimku nebyla tato možnost zneužita. Leckterý komentář prozrazuje, že prostřednictvím něj promlouvá osoba, která má dobrý důvod nevystavovat na internetu plné jméno.). Mám ve zvyku své názory říkat otevřeně, ale zároveň mám své profesní povinnosti. Proto se pro mě záhy okruh témat radikálně snížil.

Jinému právu by jistě uškodilo, kdyby se stalo arénou, v níž by na podkladě konkrétních živých kauz vedly boj zástupci jednotlivých soudů. (I nyní lze občas některý text identifikovat jako pokusný balónek, jímž autor testuje reakce na určitý konkrétní postup či právní názor, který se rodí v jeho hlavě, nebo v hlavě jeho kolegů. Jak však po vzoru starých latiníků říkali naši předkové: „Proti gustu žádný dišputát“, takže pojďme dál.)

Čánky Jiného práva, stejně jako diskuse pod nimi jsou zajímavé. Ve čtení mívám prodlevy, které jsou občas velmi dlouhé, ale nestalo se mi, že by alespoň jednou za

čtrnáct dní nebyl publikován text, který rozproudil širokou diskusi, která je nadto inspirativní. To pak jednomu vůbec nevadí, že není „členem kolektivu“.

Přeji Jinému právu hodně nápadů. Diskuse a polemika, chápaná jako spor o společnou věc jsou vynikající vynálezy, pomocí nichž se dopředu posunulo nejedno společenství, nejeden obor. Jiné právo proto může být médiem takového posunu v oblasti českého právního, či přesněji řečeno justičního provozu, což jsou oblasti diskusně a informačně velmi uzavřené.

Autorům patří dík za vytvoření „informačního průduchu.“ (Jako pečlivý divák her českého génia právě začínám pochybovat, zda jsem z hlediska budoucnosti autory neurazil – viz hra „Posel světla“ z představení „Posel z Liptákova“. Mimochodem netrpělivě čekám nalezení toho, co Jára Cimrman vynalezl v právní oblasti. Tuším, že to mohla být soudní remíza, vyřešení sporu přirozenou cestou a zásadu „materialistické pravdy“.)